

Biuletyn Informacji Publicznej

Instytutu Pamięci Narodowej
Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu

Dane osoby z katalogu funkcjonariuszy aparatu bezpieczeństwa

Imiona: Włodzimirz Jan

Nazwisko: Bylicki

Miejsce urodzenia: Warszawa

Data urodzenia: 13-09-1926

Imię ojca: Józef

Imię matki: Leokadia

Dodatkowe informacje: Żołnierz AK od 1943 ps. „Wieża”. Uczestnik powstania warszawskiego na Pradze. Jako plutonowy AK ujawnił się 26.09.1945 przed Komisją Likwidacyjną b[ylej] AK Obszaru Centralnego. Członek ZWM od 10.10.1945 i PPR od 21.02.1946. Skierowany na kurs podoficerski służby więziennej przez Komitet Warszawski PPR. Z funkcji strażnika więzienia w Rawiczu zwolniony na własną prośbę. Aresztowany 16.07.1949 przez UB i skazany na 5 lat więzienia za nielegalne posiadanie broni, udzielanie pomocy ukrywającemu się członkowi Ruchu Oporu Armii Krajowej i wprowadzenie w błąd organów bezpieczeństwa.

Nazwa jednostki	Miasto	Nazwa komórki	Stanowisko	Stopień służbowy	Data rozpoczęcia	Data zakończenia	Sygnatura	Sygnatura wytwórcy	Rodzaj materiałów
W	RAWICZ	BRAK DANYCH STRAŻNIK	brak danych	brak danych	01-04-1946	30-05-1946	IPN BU 2542/1 k. 44	-	karta ewidencyjna
							IPN Po 713/1282	1767	akta osobowe i karta

Treść zapisów ewidencyjnych

Opis materiałów	Stan zachowania	Uwagi
Włodzimirz Bylicki jako plutonowy AK ujawnił się 26.09.1945 przed Komisją Likwidacyjną b[ylej] AK Obszaru Centralnego. Zaświadczenie zachowane w aktach śledztwa prowadzonego w 1949 w sprawie przynależności do nielegalnej organizacji i nielegalnego posiadania broni.	IPN BU 0235/56 (57/II), s. 130 (w kopercie)	
Akta osobowe Włodzimierza Bylickiego jako funkcjonariusza straży więziennej w Rawiczu od 1.04. do 30.05.1946. W życiorysie z 29.03.1946 wspominał m.in., że wstąpił do AK w 1943, uczestniczył w powstaniu warszawskim na Pradze, a potem w walkach w Puszczy Kampinoskiej i Lasach Przysuskich. W „ankiecie specjalnej” podał, że był kilka razy ranny i awansowała na plutonowego. Jako pracownik Elektrowni Warszawskiej skierowany 28.03.1946 przez Komitet Warszawski PPR na kurs podoficerski służby więziennej. Z funkcji strażnika więzienia w Rawiczu zrezygnował na własną prośbę.	IPN Po 713/1282 (1767)	

Oświadczenie Włodzimierza Bylickiego znajduje się w zbiorze „oświadczeń ujawnionych” przekazanych do WUBP w Warszawie w latach 1945–1947. Oświadczenie złożył 4.03.1947 ujawniając, że należał do AK, potem do Ruchu Oporu Armii Krajowej (ROAK) i Niepodległościowego Ruchu Oporu Demokratycznej Młodzieży Armii Krajowej (NRODMAK), prowadził działalność w Warszawie, Poznaniu i we Wrocławiu, używał pseudonimów „Wieża” i „Rola”, pełnił funkcję dowódcy kompanii NRODMAK. Otrzymał zaświadczenie nr 12864. Do oświadczenia dołączył 2 różniące się od siebie opisy swojej działalności (jeden datowany 3.03.1947, drugie bez daty). Wedle pierwszego opisu miał wstąpić w czerwcu 1945 do ROAK, „która była w sile około 80 ludzi podlegająca pod dowództwo NSZ porucznika Szarego”. Wziął udział w 4 napadach na „działaczy demokratycznych i spółdzielnie” w pow. poznańskim. W lipcu tego roku miał oderwać 80 ludzi „ROAKu od NSZ” i przemianować na NRODMAK, a w sierpniu „przerzucić” 60 ludzi do „sztabu głównego NSZ” w Czechosłowacji. Następnie udał się do pow. wrocławskiego, gdzie dokonał napadu „na działacza demokratycznego”, a w grudniu 2 napadów w pow. białostockim. Podał, że „w maju 1946 r. przetruciałem 120 ludzi do Czechosłowacji w celu przeszkolenia i przejścia szkoły dywersji. W sierpniu 1946 r. porucznik Szary podpisał wyrok na Władysława Gomułkę, Osóbkę Morawskiego, Bolesława Bieruta, Rolę-Żymierskiego i Cyrankiewicza, potem przesłał wyrok do mnie, abym jego wykonał. Ludzie z mojego oddziału specjalnego chcieli natychmiast wyrok wykonać. Co do wyroku wszystko było przygotowane: miesiąc, dzień i nawet godzina i ulica, na których miały ludzie moi wykonać wyrok. Ja świadomy swego czynu wyrok czyli akt wyroku skasowałem, zniszczyłem i spaliłem własnymi rękoma. Przez co ludzie czyli Wodzowie Polski Ludowej ocaleli.” W listopadzie 1946 miał wysłać kolejnych 35 osób do Czechosłowacji ze swoim zastępcą ps. „Bierut”, a sam pozostał w Warszawie i w grudniu tego roku stracił kontakt z organizacją. Jak się wydaje przytoczone fakty były konfabulacją, zwróciły jednak uwagę Wydz. III WUBP w Warszawie, który objął Włodzimierza Bylickiego sprawą operacyjną.

IPN BU 26/1 (27381/II), s. 233-243

Wprowadzanie w błąd WUBP zostało uwzględnione i ukarane w wyroku wydanym 16.12.1949 przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie. Z uwagi na skłonność do konfabulacji trudno ustalić faktyczną działalność niepodległościową Włodzimierza Bylickiego, choć niewątpliwie taka miała miejsce.

Włodzimierz Bylicki po ujawnieniu się 4.03.1947 w WUBP w Warszawie jako były członek AK, Ruchu Oporu Armii Krajowej (ROAK), założyciel Niepodległościowego Ruchu Oporu Demokratycznej Młodzieży Armii Krajowej i opisanu swojej działalności antykomunistycznej (która, jak się wydaje, była konfabulacją) w marcu 1947 został objęty inwigilacją przez Wydz. III WUBP w Warszawie. Prowadzenie sprawy przekazano 27.02.1948 do Wydz. III MUBP na m.st. Warszawę. Włodzimierz Bylicki został aresztowany w lipcu 1949 przez Dep. Śledczy MBP i skazany na 5 lat więzienia m.in. za wprowadzenie w błąd warszawskiego WUBP w Warszawie ujawnieniem się przed komisją amnestyjną jako członek ROAK oraz pobranie należnych ujawniającym się ubrań i pieniędzy. Akta sprawy zostały przekazane do archiwum 22.01.1951, a następnie włączone do akt archiwalnych nr 57/II.

IPN BU 0235/56 (57/II), s. 130 (w kopercie), 202-234

Włodzimierz Bylicki został aresztowany 16.07.1949 w Warszawie przez Dep. Śledczego MBP pod zarzutem przynależności do NSZ i nielegalnego posiadania broni. Przesłuchiwany 16.,17.,18., 19., 21.07., 20. i 21.08.1949. Sprawa została przekazana w sierpniu 1949 do Wydz. Śledczego MUBP m.st. Warszawy. Oskarżony o nielegalne posiadanie różnych jednostek broni od czerwca 1945 do momentu zatrzymania tj, 16.07.1949, ukrywanie przez miesiąc jesienią 1945 członka Ruchu Oporu Armii Krajowej [ROAK], następnie okazanie mu pomocy jesienią 1947 w uzyskaniu sfałszowanych dokumentów tożsamości, a w końcu o wprowadzenie w błąd wiosną 1947 WUBP w Warszawie, kiedy ujawnił się przed komisją amnestijną jako rzekomy członek ROAK i otrzymał należne ujawniającym się ubranie i pieniądze. Skazany za to 16.12.1949 przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie na 5 lat więzienia. W efekcie rewizji wyrok został zwiększony 20.11.1950 do 10 lat. Po kolejnej rewizji 20.09.1951 karę zmniejszono do 5 lat więzienia i 3 lat utraty praw publicznych. Podczas pobytu w areszcie inwigilowany przez agenturę celną. Materiały sprawy złożone 8.10.1955 w archiwum UdsBP m.st. Warszawy pod nr. 57/II.

IPN BU 0235/56 (57/II)

Akta śledztwa Wydz. Śledczego MBP przeciwko Włodzimierzowi Bylickiemu aresztowanemu 16.07.1949 w Warszawie pod zarzutem przynależności do NSZ i nielegalnego posiadania broni. Osadzony w więzieniu mokotowskich przy ul. Rakowieckiej. Prowadzenie sprawy przekazane 12.08.1949 do Wydz. Śledczego MUBP m.st. Warszawy. W aktach sprawy protokoły jego przesłuchań z 16.,17.,18., 19., 21.07., 17., 20., 21., 23., 26., 28.08., 27.09.1949. Śledztwo zakończone 2.10.1949. W „charakterystyce podejrzanego” określony jako „wróg Demokracji Ludowej w Polsce”. Przeniesiony 4.10.1949 do Więzienia nr III przy ul. Ratuszowej (zwane „Toledo”). Proces Włodzimierza Bylickiego i 4 innych osób rozpoczął się w Wojskowym Sądzie Rejonowym (WSR) w Warszawie 12.12.1949 i zakończył 16.12.1949 wydaniem wyroku 5 lat więzienia. Wyrok zaskarżyła 15.02.1950 Wojskowa Prokuratura Rejonowa, w efekcie czego został uchylony 16.09.1950 przez Najwyższy Sąd Wojskowy (NSW) i sprawa została odesłana do ponownego rozpatrzenia przez WSR. Na rozprawie rewizyjnej Włodzimierz Bylicki został skazany 20.11.1950 na 10 lat więzienia i 3 lata pozbawienia praw publicznych. Jego obrońca odwołał się od wyroku i NSW decyzją z 27.03.1951 ponownie odesłał sprawę do rozpatrzenia przez WSR, który 20.09.1951 wydał ostateczny wyrok 5 lat więzienia i 3 lat utraty praw publicznych. Karę więzienia odbywał od 16.10.1950 w Więzieniu nr I przy ul. Rakowieckiej, następnie od 12.03.1951 w Centralnym Więzieniu we Wronkach. Wg pisma z 17.09.1951 podczas pobytu w więzieniu przy ul. Rakowieckiej za „organizowaniu buntu w celi” został ukarany 7 dniami „postu”, miał także symulować chorobę psychiczną, aby uzyskać niższy wyrok. Żona Włodzimierza Bylickiego w listopadzie 1951 starała się bezskutecznie o jego ułaskawienie u prezydenta Bieruta. Zwolniony z więzienia 7.03.1953 na mocy amnestii.

IPN BU 1009/485 (Sr. 357/51), t.1-2

Włodzimierz Bylicki, mieszkaniec Warszawy, został objęty 7.06.1955 Sprawą Ewidencyjno-Operacyjną [SEO] założoną przez Wydz. II UdsBP m.st. Warszawy zarejestrowaną w Wydz. X tegoż urzędu 12.06.1955 pod nr. 128. Po przejęciu listów jego brata pisanych od marca 1954 z Niemiec Zachodnich do matki, które w ocenie UdsBP miały „charakter wybitnie reakcyjny” Włodzimierz Bylicki został poddany inwigilacji ze względu na przynależność do AK, zatrzymanie w 1949 przez Dep. Śledczy MBP i skazanie za posiadanie broni i pomoc członkowi nielegalnej organizacji (ROAK). Wedle organów bezpieczeństwa kontakty z zagranicą, treść korespondencji i jego przeszłość wymagały „wyjaśnienia z punktu widzenia kontrwywiadowczego”. Dokumentację w tej sprawie gromadzono od września 1954. Wniosek o zakończenie SEO złożony 20.08.1955 doczekał się realizacji 14.11.1955, kiedy sprawę zakończono po uznaniu, że Włodzimierz Bylicki wprawdzie „jest reakcjonistą”, ale ze względu na zły stan zdrowia i skłonność „do kłamstwa, fantazjowania” brak możliwości, aby wciągnąć go do „wrogiej roboty”. Do sprawy pozyskano tajnego informatora. Po wykreśleniu sprawy z ewidencji operacyjnej 18.11.1955, tego samego dnia jej materiały złożono w archiwum Wydz. X UdsBP m.st. Warszawy pod nr. 25/III.

IPN BU 0208/23 (25/III), mikrofilm IPN BU 01286/23 (25/3)

Włodzimierz Bylicki jest wymieniony w zbiorze „Kart na czyn przestępczy” przygotowanym przez Wydz. „C” KSMO. Dotyczące go karty zostały sporządzone 30.01.1976 na podstawie akt archiwalnych nr 57/II. Został odnotowany za nielegalne posiadanie broni: od czerwca 1945 do marca 1946 i od czerwca do 17.07.1949 pistoletu Walther P-38, przez „kilka dni” października 1945 pistoletu Nagan, od listopada 1945 do marca 1946 pistoletu Parabellum oraz od maja do 17.07.1949 pistoletu Colt. Broń została skonfiskowana.

IPN BU 0743/12682 (4092/R), bez paginacji